

[Aksel Larsen.]

Alt dette indicerer naturligvis hverken snarligt nyvalg eller dannelse af en borgerlig regering i Danmark. Dertil er de borgerlige oppositionspartier alt for uenige, ligesom de mangler en politik. Deres vildrede lyser jo ud af deres indbyrdes diskussion og markeres af den omstændighed, at venstre på sit landsmøde trods 2 års skatterefterskriftelser ikke formåede at udforme en skitse til en skattepolitik. Desuden er regeringen jo ikke tvunget til at udskrive valg før efteråret 1968, og sultes ud finansielt kan den ikke.

Venstre og de konservative har med deres fornuftstridige fastholden ved skattefradragreglen foreløbig kun opnået, at statens provenu af indkomstskatterne stiger år for år i langt stærkere takt end skatteydernes indkomster. Det ser det jo ud til at hr. Poul Møller også er klar over, eftersom han nu har stillet et dagsordensforslag, der formodentlig tilsigter at skulle afhjælpe dette. Nå ja, egentlig kan finansministeren altså tage det roligt, og han er i stand til at holde sit løfte fra efteråret 1965 om ikke før 1. april 1967 at kræve nye skatter.

Hvis man skal dømme efter regeringens forberedelser til folketingsåret og efter statsministerens programtale her i tinget, synes regeringen på de nævnte områder nærmest at være sindet at køre videre ad nogenlunde samme spor som det, den blev afsporet fra i foråret — hvis det kan lade sig gøre at køre på det reparerede spor.

Ja, jeg anerkender naturligvis, at udenrigsministeren her i folketinget har sluttet sig til U Thants tre betingelser, der må anses som forudsætninger for at få forhandlinger om fred i Vietnam i gang. Det glæder os alle, at udenrigsministeren så utvetydigt har gentaget dette i sin tale i De Forenede Nationers plenarforsamling, men jeg savner en forklaring på, hvorfor han i FN-forsamlingen tilføjede, at nu ventede man på, at Hanoi skulle tage det næste skridt, selv om han ikke udtrykte sig, som statsministeren plejer: at det dog er kedeligt, at kun Hanoi ikke vil forhandle.

Det er rigtigt, at præsident Johnson har tilbudt at mindske bombningerne i Nordvietnam eller eventuelt at ophøre med dem, men kun hvis regeringen i Hanoi først vil love at mindske eller ophøre med sin støtte

til befolkningen i Sydvietnam. Men det var USA, der begyndte, og USA har ikke taget noget første skridt, før bombetogterne mod nord ophører. Verden har bemærket, at hver gang USAs regering har talt om forhandlinger eller startet en såkaldt fredsoffensiv, har det været for løberen for en udvidelse af krigsindsatsen og krigshandlingerne. Det er ikke uberettiget at nære frygt for, at det udbasunerede skridt, som USA altså ikke har taget, men kun talt om, skal forberede en ny eskalation af krigen. Hensynet til det ulykkelige folk i Vietnam, som lider under den grusomme krig, USA har påført det, burde få Danmarks regering til tydeligt og åbent at gøre sin indflydelse, den være sig stor eller liden, gældende over for Danmarks amerikanske allierede. Hertil kommer, at en fortsat eskalation af krigen kan udvide den til en verdenskrig. Hertil kommer, at De Forenede Nationers åbenbare krise kun kan blive værre, den kan blive til en katastrofe, hvis ikke medlemslandene sætter organisationen i stand til at gribe ind og at hidføre forhandlinger og fred i Vietnam.

Engang, i en anden verdenspolitisk situation, udtalte Bertel Dahlgaard her i tinget, at det dog var ønskeligt, om Danmark, repræsenteret ved sin regering, kunne nærme sig og tale til sine store allierede i nogenlunde oprejst stilling. Det er berettiget at gentage opfordringen nu. Regeringen synes desværre mest indstillet på at vise sig meget medgørlig. Det kan også ses af, at den med en absolut uholdbar begrundelse har nedlagt forbud mod humanitær indsamling til det vietnamesiske folk. Og det kan ses af det storstilede politi- og hjemmeværnsapparat, den mobiliserede for at få Rebuildmødet til at forløbe som en dansk-amerikansk idyl. I den forbindelse kan jeg ikke undlade at spørge regeringen og vel især justitsministeren om, med hvilken begrundelse man instituerer den praksis, at tilhørere, der ved et offentligt friluftsmøde blot med et eneste ord afbryder en taler, skal anholdes og derpå idømmes bøder på 200-300 kr.

Efter regeringens fremstilling og efter det materiale, den bygger sine fremstillinger på, er Danmarks økonomiske stilling og udsigter stort set gunstige. Det skyldes ikke mindst vort medlemskab af EFTA og de